

Kristína Baluchová

KAPITÁN PADÁK

ZTRÁTY a NÁLEZY

Kapitán Padák & Ztráty a nálezy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Kristína Baluchová

Kapitán Padák & Ztráty a nálezy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Kristína Baluchová

Kapitán Padák & Ztráty a nálezy

**CPress
Brno
2018**

Kapitán Padák & Ztráty a nálezy

Kristína Baluchová

Překlad: Kateřina Hošková

Ilustrace: Ondrej Sova

Odpovědný redaktor: Tomáš Krejčířík

Technický redaktor: Radek Střecha

Autorizovaný překlad ze slovenského originálu Kapitán Padák & Straty a nálezy

© PLUTOŠOP s.r.o., Bratislava, 2016

Translation © Kateřina Hošková, 2018

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-1942-6

ISBN e-knihy 978-80-264-1965-5 (1. zveřejnění, 2018)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 31871.

© Albatros Media a. s., 2018. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

Jednoho zářiového dne v oblacích

„Klapky 30,“ řekl jsem a čekal na souhlasný pokyn z pravé strany kokpitu.

„Klapky 30, rozumím,“ odpověděl kopilot a posunul klapky do polohy 30.

S radostí jsem se díval na mladého pilota, který se mnou letěl z anglické metropole. *Dobře se s ním létá*, pomyslel jsem si. Opravdu mu to jde přirozeně, a to je pro pilotování asi to nejdůležitější.

Aeroplán sa blížil k bratislavskému letišti Milana Rastislava Štefánika, nazývanému také Bratislava-Ivanka.

„Přistávací checklist dokončený,“ řekl jsem a bez dalších zbytečných slov jsem postupoval v čase a prostoru: sestoupil jsem s letadlem do výšky 3 000 stop. Let z Londýna do Bratislavy se pomalu chýlil ke konci.

„Backpack 123, povolené přistání na dráze 31,“ zazněl přes rádiové spojení poslední pokyn z řízení letového provozu a druhý pilot ihned zareagoval.

„Povolené přistání na dráze 31, Backpack 123,“ potvrdil pilot opětovně dispečerům, a možná se, stejně jako já, na sekundu zamyslel nad tím, jestli hlas z letového provozu, nazývaného lidově „věž“, patřil někomu známému.

Zvláštní, jak se člověk postupem času naučí rozpoznávat tyto hlasy po celé Evropě. S velkou pravděpodobností však piloti netuší, jak ten hlas z věže reálně vypadá. Pro dispečera z věže představuje stejně fiktivní postavu zase jakýkoliv pilot. *Možná jsme někdy stáli vedle sebe mlčky v supermarketu; možná v čekárně u doktora*, zauvažoval jsem. Možná ano, a možná ani ne. Zpravidla se zdravíme jen v určitých nadmořských výškách.

„Minima,“ dodal druhý pilot přesně v pravý čas. Náš aeroplán se nacházel ve výšce 200 stop nad zemí, v které se letci musí rozhodnout pro přistání.

„Přistání,“ potvrdil jsem a zpečetil tento výjimečný let. Na sekundu jsem ještě pomyslel na svoji neteř, kterou dnes stihnu vyzvednout včas. Potom jsem se už plně oddal přistávacímu manévru. O pár sekund později letadlo na dráze 31 skutečně přistálo.

Jako mravenci k velkému drobkou se k našemu aeroplánu postupně dostavily posily: vykladači karga, auto s kolegy techniky, úklidová služba a nakonec i pozemní personál. Zamával jsem levým oknem prvním vystupujícím cestujícím, kteří spěchali za svými blízkými.

„Tak, dnešní šichtu máme úspěšně za sebou,“ řekl jsem směrem ke kolegovi a začal do pilotního kufříku ukládat dokumenty z letadla.

Létání s Padákem a Batohem

„Zítra letím s padákem,“ zvyknou si říkat mí kolegové svým dětem, když si večer před letem chystají uniformu a pilotní zápisník. Děti se vždycky chichotají a představují si cokoli na světě, jen ne člověka – obyčejného chlapíka v uniformě, tedy mě. Jmenuju se Daniel Padák. Opravdu. Vím, že to zní směšně. Ale ještě víc směšné je, že se živím létáním. Pracuju jako dopravní pilot, konkrétně jako kapitán letadla Boeing 737. Aby se předešlo stresovým situacím a nedorozuměním, příjmením mě radši nikdo neoslovuje. Uznejte sami – jak by se cítili cestující, kdyby se z pilotní kabiny ozvalo:

„Dobrý den, z pilotní kabiny se hlásí Padák.“

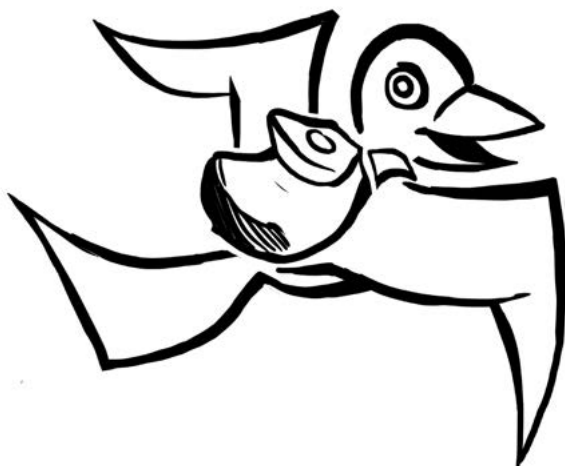
Z bezpečnostních důvodů mě tedy v práci oslovují vždy křestním jménem: „Jménem pana kapitána Daniela...“ Takhle většinou zazní uvítání v letadle. Mně to zase přijde takové víc přátelské a osobní – představovat se křestním jménem. Ostatně, proč ne? Naučil jsem se to v zahraničí: jedno jméno stačí. I tak si příjmení nikdo nepamatuje. V to někdy i doufám!

Nejvíc k srdci mi přirostla přezdívka, kterou vymyslela moje neteřinka Ivanka, když byla ještě malá. „Daniel Anděl,“ zvykla si po mně pokřikovat. Tvrdila, že většinu dní v roce i tak létám, takže bych mohl být klidně jejím andělem strážným.

Prstem ukazovala na každé letadlo, které jí přeletělo nad hlavou, a myslela na mě. Aspoň mi to tak říká. Nuže, jako anděl se určitě necítím, ale kdybych měl o sobě říct bez rozmýšlení pár slov, létání by zaznělo jako první. Je pro mě prací i největším koníčkem.

Společnost, pro kterou „létám“, se nazývá Backpack Air („backpack“ v překladu znamená batoh). Logo firmy – ptáček s batohem symbolizuje rychlé letecké spojení po celé Evropě. Právě oblohu nad Evropou denně brázdím zmíněným padesátitunovým boeingem.

Také tento rok máme za sebou náročnou letní sezónu. Létání s plnými aeroplány do prázdninových destinací a mnoho nočních letů na otočku. Přece jen, čas prázdnin a dovolených je omezený, ročním obdobím ohraničený. Proto se už celkem těším na babí léto a věřím, že konečně budu trávit víc času

se svou neteřinkou Ivankou. Její máma (moje sestra) pracuje jako zdravotní sestra. Často musí vzít i večerní směny. Ivančin otec zase kvůli pracovním povinnostem pravidelně cestuje do zahraničí. Tak jsem často náhradním dospěláckým plánem pro Ivanku já. Vůbec mi to nevádí. Právě naopak. Trávit čas s malým, ale neuvěřitelně bystrým děvčátkem je opravdu inspirativní! A popravdě, musím přiznat, že v poslední době byl můj život tak trochu monotónní. Téměř nudný. Ne, létání mě nikdy neomrzí, ale někdy mám pocit, že můj život se řídí už jen rozpisem služeb – nikam se nemůžu vydat „jen tak“. Je možné, že s lety ztrácím smysl pro dobrodružství? Doufám, že ne. Ivanka by řekla: „Chtělo by to změnu!“ A jako ve všem, i v tomto s ní musím souhlasit.

Ztráty a nálezy

Bratislavské letiště zívalo prázdnotou. Poslední odpolední linka do Paříže byla odbavená, příletovou halou se trousilo už jen pár cestujících z Londýna a z vnitrostátní linky z Košic. U přepážky s velkým nápisem „Ztráty a nálezy“ však panovala zvláštní nálada. Pracovnice za pultem, která by za normálních okolností ani nepohnula obočím a každému, kdo by přišel nějakou událost nahlásit, by podsunula standardní formulář, teď rozhořčeně kroutila hlavou.

„Říkám vám, je prázdný,“ opakoval chlapík s nápisem PYRA na zádech. „Je tam jen ta kniha, nic víc.“ Příslušník letištní pyrotechnické jednotky, kterého pověřili analýzou podezřelého kufru, měl za sebou dlouhý den a další osud kufru, který držela pracovnice letiště v rukách, ho opravdu nezajímal.

„Ale co s tím máme teď dělat?“ ptala se znovu paní, ačkoli chápala, že to už není pyrotechnikův problém. Ale po dobu své dvacetileté praxe na letišti se s něčím podobným ještě nesetkala.

„Máte na to přece nějaké standardní postupy,“ řekl pyrotechnik a pomalu se vzdaloval od přepážky Ztrát a nálezů. Zafrflal ještě cosi na pozdrav a už byl pryč.

Zaměstnankyně letiště kývla hlavou na pozdrav a rukou si nervózně poposunula neobtěžlivě uvázaný šátek kolem krku.

Po chvíli ticha se rozhodla jednat. Zvedla sluchátko telefonu a vytukala číslo sekretářky ředitele společnosti Backpack Air.

Batoh a kufr

Letecká společnost Backpack Air měla sídlo v blízkosti bratislavského letiště. Tohoto zářijového dne se však nikomu nechtělo nějak zvlášť pracovat. Skončilo léto, začal školní rok. To dospělým v letecké společnosti naznačovalo blížící se návrat k pravidelným letům podle letového řádu pro období zimy.

V místnosti, která susedila s kanceláří ředitele, právě zazvonil telefon. Sekretářka hovořila s jednou ze zaměstnankyň letiště. Nejdřív bylo několik vteřin ticho, potom si párkrát povzdechla.

„Hm, ano, chápu,“ řekla do sluchátka a protočila oči. „Je to divné, to ano...“

Po chvíli dalšího přitakávání a hmkání zareagovala: „Dobře tedy, pošlu ho tam.“ Rozloučila se a ještě jednou si nahlas povzdechla.

Je to opravdu divné, pomyslela si. Pracovnice letiště, konkrétně z oddělení Ztrát a nálezů jí právě oznámila, že našli kufr, který je prázdný. Nachází se v něm jen jedna útlá kniha. Objevili ho na zavazadlovém pásu linky Backpack Air z Londýna do Bratislavy. Tak jako vždy, když nastane situace, která vybočuje z normálu (a mohla by jakkoli ohrozit bezpečnost a provoz letiště), zavolali i v tomto případě zaměstnanci pyrotechnika. Ten však po vykonání prohlídky daného zavazadla

zjistil, že kufr není nebezpečný – kromě jedné knihy v něm není nic uloženého. Celé by to vypadalo jako pokus o vtip, kdyby na visačce, která většinou obsahuje údaje o majiteli zavazadla, nebylo uvedené:

Daniel Padák, Fedinova 24, 85101 Bratislava.

Tento fakt sekretářka ignorovat nemohla. Daniel Padák byl nejen zaměstnancem společnosti Backpack Air, ale dokonce kapitánem právě zmíněného letu.

Proč by si nechal v zavazadlovém prostoru svůj vlastní kufr? ptala se sama sebe. *A vůbec, proč by si s sebou nesl úplně prázdný kufr?*

Celá situace se jí zdála přinejmenším divná. Odebrala se tedy do kanceláře dispečinku, jelikož se potřebovala spojit s kapitánem Danielem (jak si ho všichni zvykli oslovovat), stejně jako s dalším kolegou, který měl na starosti bezpečnost letového provozu.

Daniela Padáka znala. Byl to sympatický chlapík ve věku přibližně 40 let, údajně starý mládenec. V kolektivu byl oblíbený a měl pověst vynikajícího pilota. Společnosti mnohokrát vypomohl i ve dnech svého osobního volna, když například některý z jeho kolegů onemocněl. *Milé*, pomyslela si sekretářka právě v momentě, když Daniela uviděla vcházet do místnosti dispečinku.

„Ahoj, Parašutisto,“ pozdravil jeden ze starých kádrů dispečinku Daniela.

„Haha, ahoj, ahojte,“ odpověděl *míle* na pozdrav a začal ze svého pilotního kufříku vyndávat mapy a letovou

dokumentaci. Stručně shrnul kolegům zážitky z londýnského letu. Zavtipkoval o anglickém věčně upršeném počasí, připomněl pár technických detailů o letadle. Upozornil též kolegy na věci, na které by se mohli při tvorbě dalších leto- vých plánů později podívat.

Sekretářka ho pozdravila.

„Nechci vás dlouho zdržovat, ale je tu taková věc... Pro- sím, zastavte se co nejdřív v mé kanceláři,“ řekla neutrálně, protože nechtěla vytahovat detaily o záhadném kuf- ru před všemi kolegy.

Padák s překvapením přikývl a o několik minut opravdu zaklepal na dveře místnosti na konci dlouhé chodby.

„Ještě jednou vás zdravím,“ zvolala sekretářka.

Daniel se divil, proč ho sekretářka k sobě zavolala a proč v její kanceláři sedí i kolega, který dohlíží na bezpečnost letů a letadel. Překvapení nemizelo, právě naopak, rostlo, když poslouchal detaily o dnešním telefonátu z letiště a o záhad- ném kuf- ru.

„Promiňte, ale co to má společného se mnou?“ nevydržel a vyrukoval s otázkou.

„Byl jste kapitánem toho letadla,“ odpověděl bezpečnostní expert a nenechal se přerušit. „A na tom divném, prázdném, opuštěném kuf- ru je vaše jmenovka.“

Kapitánu Danielu Padákovi by v tomto momentu mohla velmi snadno vlétnout do úst moucha. Tak je měl překvape- ním otevřený.

Pohlednice z nebe

Když člověk dostane znamení, které ho má na něco zásadního upozornit, zvykne si říkat, že dostal pozdrav z nebe. „Haló! Dávej na sebe větší pozor!“ Nebo: „Haló! Je čas na změnu!“

Co z toho však měla naznačit pohlednice, kterou jsem obdržel minulý týden?

Těžko říct. Sám sebe jsem se na to ptal mnohokrát, ale na nic jsem nepřišel. Ta pohlednice byla totiž prázdná. Tedy, skoro prázdná. Kromě mé adresy na ní byla napsaná jen jedna věta. A ta věta vypadala dost divně:

JULES VERNE ŽIL VĚRNĚ.

Přesně toto tam bylo napsané. Razítko na známce bylo nečitelné, takže nebylo možné zjistit odesílatele. A už vůbec ne jeho záměr.

Na tuhle pohlednicovou příhodu jsem si vzpomněl v momentě, kdy mě oslovila sekretářka ředitele se „záhadou“ nalezeného kufru.

Co to má, k čertu, znamenat? ptal jsem se sám sebe a netušil odpověď. Číhaly však na mě i další otázky.

„Máte pro něco takového vysvětlení?“ zeptal se kolega z oddělení bezpečnosti.

„Vůbec ne,“ odpověděl jsem a dodal: „Ten kufr určitě není můj.“

Nastala chvíle ticha.

„Určitě není můj. Proč bych si nesl velký prázdný kufr a potom ho nechal na zavazadlovém pásu?“

„To jsme si mysleli,“ dodala sekretářka a pokračovala: „Je to však celé jaksi podezřelé...“

„To tedy ano,“ řekl jsem a trochu znervózněl. Nevysvětlitelné jevy jsem neměl rád. Nebyl jsem na ně zvyklý, v letectvu mělo všechno svoje pravidla a vysvětlení. Vůbec jsem netušil, co má celá tahle příhoda znamenat.

„Možnosti jsou dvě,“ řekl jsem rozvážně. „Buď s tím kufrem někdo přiletěl a naschvál si ho nevyzvedl, nebo ho někdo jiný s určitým záměrem položil na zavazadlový pás. Ale do přiletové haly se můžou dostat jen cestující...“

„Nebo zaměstnanci letiště,“ pokračoval Padákův kolega se svrašťelým obočím. „Proč by to ale někdo dělal?“

„Logicky: úmyslem bylo, aby ho někdo našel a vrhl jakési ‚podezření‘ na mě,“ dodal jsem, přičemž poslední slova jsem téměř odslabikoval.

„A nemůže to být jen nějaký kanadský žertík?“ zeptala se sekretářka nevinně.

„Přesně! I když trochu nepodařený,“ napadlo mě. Ale vzápětí jsem musel upřímně dodat: „Je tady ale ještě něco.“

Oba kolegové do mě zapíchli svoje pohledy a já jsem se pomalu, ale jistě začal potit.

„Doteď jsem tomu nepřikládal žádnou váhu, ale minulý týden mi přišla domů divná pohlednice,“ přiznal jsem a podělil